

NB
HORROR

罪
人
が
祈
る
と
き

ให้
ฉัน
ช่วย
ฆ่า
ให้
เอา
ไหม

โคบายาชิ ชูโกะ เขียน
กานตึ ทาคาฮาชิ แปล

罪人が祈るとき

ให้
ฉัน
ช่วย
ข้า
ให้
เอา
โทษ

โคบายาชิ ยูกะ เซย์ม
นิรุมล ไบประเสริฐ แปล

ให้ฉันช่วยฆ่าให้เอาไหม 罪人が祈るとき

โคบายาชิ ยูกะ : เขียน
กานตี ทาคาซาชิ : แปล

พิมพ์ครั้งแรก 2565

TSUMIBITO GA INORU TOKI by Yuka Kobayashi

Copyright © Yuka Kobayashi 2018

All rights reserved.

Original Japanese edition published in 2018 by Futabasha Publishers Ltd., Tokyo

This Thai edition is published by arrangement with Futabasha Publishers Ltd., Tokyo
in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

Thai language translation copyright © 2022 by Nation International Edutainment Public Company Limited

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

โคบายาชิ, ยูกะ.

ให้ฉันฆ่าให้เอาไหม.-- กรุงเทพฯ : เนชั่น อินเตอร์เนชันแนล เอ็ดดูเทนเมนท์, 2565.
296 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กานตี ทาคาซาชิ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63

ISBN 978-616-587-050-4

เจ้าของผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา

สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชันแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการและประธานเจ้าหน้าที่การเงิน วรรณ จรรย์โกมล

ผู้อำนวยการกองบรรณาธิการ จิตกานต์ ธนาโอฬาร

บรรณาธิการ ภัทธยา จินตไพจิตร

ปก วรเทพ เสริมธนะพัฒน์กุล

รูปเล่ม นวรัตน์ เนื่องสม

พิสูจน์อักษร พรวิมล สุพัฒน์กิจกุล

ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ณัฐชานันท์ เจริญภัทรเกียรติ

ฝ่ายขายและการตลาด จารุวรรณ นาคบำรุง สุภาพร แซ่ลือ ชญานุศภัคภัค กันทอน ลภัสธรา สารไทย ภาคภูมิ ยินดี

สำนักงาน อาคารเล่าเป้งจำนวน 1 ชั้นที่ 24 เลขที่ 333 ซอยเฉยพวง ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2091-5900 โทรสาร 0-2091-5928 www.nejavu.com, www.facebook.com/nejavu,
www.facebook.com/NationBooksFanPage

พิมพ์ที่ บริษัท โอดี ออล ดิจิตอล พริ้นท์ จำกัด 52 ซอยเอกชัย 69 แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร 10150
โทรศัพท์: 02-899-5429-35

ราคา 325 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชันแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจับกับ ถ่ายทอด ไปว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการ ทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาต

หากพบหนังสือมีปัญหานี้ดัด หน้าสลับ หน้าซ้ำ หรือหน้าหาย สามารถขอเปลี่ยนแปลงใหม่ได้จากร้านที่ท่านซื้อ หรือติดต่อสำนักพิมพ์ โทรศัพท์ 0-2091-5900

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อชีวิตมาถึงจุดที่ต้องเลือกว่าจะยอมตายหรือยอมฆ่าคนเพื่อเอาตัวรอด...คุณ จะเลือกอะไร

โทกิตะ โขเฮ เด็กนักเรียนมัธยมปลายได้ตกเป็นเป้าของการถูกรังแก เขามองไม่เห็นว่าจะหันหน้าไปพึ่งพาใครได้ และการกลั่นแกล้งก็หนักขึ้นเรื่อยๆ จนเขาคิดว่าตัวเองอาจจะเอาตัวไม่รอดสักวัน แต่แล้วโชคชะตากลับทำให้เขาได้พบกับปีเอโรที่ยื่นมือมาช่วยเหลือ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอว่าจะเป็นผู้ช่วยในแผนฆาตกรรมอีก...

เนชั่นบุ๊คส์

สารบัญ

บทที่ ๑	แรกพบ	7
บทที่ ๒	แหลกสลาย	53
บทที่ ๓	สมรู้ร่วมคิด	97
บทที่ ๔	ตัดสิน	133
บทที่ ๕	ลงมือ	177
บทที่ ๖	พิพากษา	219
บทที่ ๗	อริษฏาน	259

บทที่ ๑

แอฟพู

NB Horror

อากรรพ์วันที่หก เดือนพฤศจิกายน—

เรื่องราวของขวัญนี้ เริ่มจากการฆ่าตัวตายของเด็กชาย S ซึ่งขณะนั้นเป็นนักเรียนมัธยมต้น

ท่ามกลางสายฝนหนาวเย็นที่โปรยปรายอย่างไม่ขาดสายในวันที่หกเดือนพฤศจิกายน หลังจากที่ผู้เป็นแม่เตรียมมือเย็นเสร็จแล้วก็ตะโกนเสียงดังเรียก S ซึ่งอยู่ในห้องตัวเองที่ชั้นสองของบ้าน แต่ผ่านไปสักพักแล้วก็ยังไม่มีเสียงตอบ

ผู้เป็นแม่รู้สึกเป็นห่วงจึงขึ้นไปดูลูกชายที่ห้อง แต่กลับพบว่าที่ห้องนั้น S ใช้มีดคัตเตอร์เชือดคอตัวเองและนอนจมกองเลือดอยู่ ผู้เป็นแม่แจ้งสายด่วน 119 ทันทีที่เห็น แต่ตอนที่หน่วยกู้ชีพมาถึงนั้นเขาก็เสียชีวิตไปมากจนหัวใจหยุดเต้นไปแล้ว

หน่วยกู้ชีพพยายามปฏิบัติภารกิจที่เขาให้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง แม้จะกลับมาหายใจในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แต่เมื่อถึงโรงพยาบาลไม่นานก็เสียชีวิตลง

ได้ยินมาว่าใกล้ๆ ตรงที่ S ล้มลงนั้นมีสมุดโน้ตเขียนชื่อของคนหลายคนพร้อมทั้งคำว่า ‘ขอสาปคนพวกนี้’ ด้วยเลือด แต่ตรงที่เขียนชื่อเอาไว้ถูกเลือดตอนที่เชือดคอตัวเองกระเด็นไปกลบทำให้อ่านแทบไม่ออกว่าเขียนชื่อของใครบ้าง

และวันที่หก เดือนพฤศจิกายนปีถัดไป แม่ของ S ก็ฆ่าตัวตายตามลูกชาย โดยกระโดดลงมาจากหอชมวิวซึ่งสร้างไว้บนเนินด้านในสวนสาธารณะ

ห่วงโซ่แห่งความโชคร้ายไม่ได้จบลงแค่นั้น เพราะหลังจากนั้นก็ยังมีเหตุ
ฆ่าตัวตายแปลกๆ เกิดขึ้นตามมาไม่หยุด

ปีถัดมาจากที่แม่ของ S ฆ่าตัวตาย Y ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมชั้นของ S ก็
ฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดลงมาจากชั้นดาดฟ้าของตึกร้าง ช่าวบอกว่า
ในที่เกิดเหตุมีจดหมายลาตายทิ้งเอาไว้ด้วย

เป็นเรื่องแปลกประหลาดที่จะคิดว่าเป็นแค่เรื่องบังเอิญไม่ได้เลย เพราะ
วันนั้นก็เป็นวันที่หก เดือนพฤศจิกายนเหมือนกัน

ทั้งเพื่อนบ้านใกล้เคียงและเพื่อนร่วมชั้นของ S ต่างก็รู้สึกถึงความผิดปกติ
ของช่าวร้ายที่เกิดขึ้นมาตลอดสามปีที่ผ่านมา มีหลายคนที่เอาไปพูด
กันว่า ‘วันที่หก เดือนพฤศจิกายนเป็นวันต้องสาป’ และต่างก็ภาวนาอยู่
ในใจว่า ‘ขอให้ปีนี้ไม่เกิดเรื่องร้ายๆ ขึ้นอีก’ ด้วยความกังวลที่ก่อเกิดอยู่
เต็มหัวใจ

ดูเหมือนว่าในจดหมายลาตายที่ Y ทิ้งเอาไว้มีเนื้อหาเล่าความจริงและ
ขอโทษที่เคยรังแก S เอาไว้ แต่แล้วเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้จะเป็น ‘คำสาป’
จริงหรือไม่——

(นิยายสารวอชรายสัปดาห์ ฉบับประจำวันที่ยี่สิบหก เดือนสิงหาคม)

ผมหนีเข้าไปในสวนสาธารณะที่มีหอยมวิวิโลก์ๆ โรงเรียน ก่อนถูกพวกมันไล่ตามทันอย่างง่ายดายและถูกลากตัวเข้าไปในป่ารกซึ่งไม่ค่อยมีคนผ่าน เพราะกิ่งต้นไม้หนาที่บดบังทำให้แสงแดดส่องมาไม่ถึง ทิวบริเวณนั้นจึงมืดกว่าที่อื่น

ผมล้มลงตรงหน้าโคนต้นไม้ใหญ่ ได้แต่ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นปกป้องศีรษะจากเท้าจำนวนนับไม่ถ้วนที่เตะมาไม่ยั้งอย่างสุดชีวิต และต้องงอเข่าขึ้นมาและหดตัวจนเหมือนตัวหนอนม้วนตัวเพื่อป้องกันท้องไม่ให้โดนเตะอีกด้วย

ทำไมกัน——

ทั้งๆ ที่گردในกระเพาะดันขึ้นมาจนรู้สึกจุกเสียด แต่ในหัวของผมกลับนึกถึงแต่ข้อความที่เขียนเอาไว้ใน ‘นิตยสารวอซ’ ซึ่งไปยื่นอ่านมาจากร้านสะดวกซื้อ

ในนิตยสารเล่มนั้นมีคอลัมน์ ‘คดีพิศวง’ ซึ่งทุกครั้งจะนำเสนอเรื่องราวที่เป็นปริศนา อย่างเช่น หมู่บ้านซึ่งมองเห็นมังกรปรากฏตัวขึ้นในคืนฝนตกฟ้าคะนอง สวนสาธารณะประหลาดที่มีเด็กหายตัวลึกลับต่อเนื่องกันหลายครั้ง และฉบับประจำสัปดาห์นี้เป็นเรื่อง ‘อาถรรพ์วันที่หก เดือนพฤศจิกายน’

แม้จะไม่ได้มีการพิสูจน์ความจริงแต่อย่างใด แต่เรื่องนี้ต่างจากเรื่องแต่งอย่างนิยายหรือการ์ตูนตรงที่เป็นคดีที่เกิดขึ้นจริง ทำให้ผมเกิดความสนใจใคร่รู้เพิ่มมากขึ้น

ความเจ็บปวดที่รู้สึกกับตัวยิ่งทำให้คิดถึงทุกๆ ประโยคในนิตยสารนั้นอย่างชัดเจนโดยไม่รู้สาเหตุ อาจจะมาจากการอยากหนีความจริงเพื่อหลบเกลื่อนความเจ็บปวดที่ได้รับก็ได้

“น่าขยะแขยงจริงๆ ไขมันหัวเราะอยู่นีหว่า”

“เป็นพวกมาไซคิสต์ของแท้หรือไง”

มิโนวะ พุ่ยโตะ และ อาราคิตะ สึโยชิ ซึ่งใส่ชุดนักเรียนโรงเรียนเดียวกับผมพูดจบก็แผยรอยยิ้มเยาะอย่างเหยียดหยามบนใบหน้า

พวกเขาอยู่ชั้นมัธยมปลายปีที่หนึ่ง เรียนห้องเดียวกับผม

ขณะที่กรดกระเพาะไหลออกมาจากปาก ผมก็พยายามหายใจถี่ๆ อย่างสุดกำลัง กล้ามเนื้อทั้งตัวแข็งเกร็ง หายใจลำบากและหมดทางสู้

แม้ว่าตรงนี้จะไม่ได้ร่วมไม้ แต่อุณหภูมิก็สูงกว่าสามสิบองศาทำให้อ่างกายเต็มไปด้วยเหงื่อจู้จี้ก้นป่วนไปทั้งร่างกาย เสียงของจิ้งจิ้งดังอื้ออึงยิ่งเพิ่มความเจ็บปวดให้มากขึ้นไปอีกจนอยากเอามืออุดหู

ในสภาพที่น่าสมเพชเวทนาเช่นนี้ ผมยังจะอยากมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกหรือ ไม่หรือ ผมไม่อยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว หากถามทุกองูของร่างกายตอนนี้ พวกมันก็คงจะตอบแบบเดียวกันว่า——— อยากรตาย

แต่... ผมไม่อยากจะตายไปเฉยๆ โดยไม่ทำอะไร

ไหนๆ ก็จะต้องตายแล้ว ก็อยากจะฆ่าพวกมันในวันที่หก เดือนพฤศจิกายนก่อน

ก่อนที่จะฆ่าตัวตาย ผมจะขอให้ใครสักคนถ่ายภาพตอนที่กำลังถูกรุมทำร้าย แล้วส่งคลิปทั้งหมดให้กับสำนักพิมพ์ที่ออกนิตยสารรายสัปดาห์ฉบับนั้น โดยใส่จดหมายลาตายพร้อมชื่อของพวกมันไปกับคลิปก้นด้วย

หากทำอย่างนั้น คอลัมน์ ‘อาถรรพ์วันที่หก เดือนพฤศจิกายน’ ก็จะได้รับ ความสนใจจากสังคมมากขึ้นและเหลือปริศนาอันมืดดำทิ้งเอาไว้แน่นอน แต่ผมไม่มีความเชื่อมโยงกับ S เลย อย่างนั้นก็คงจะไม่มีคามหมายอะไร

ถ้าวันนี้แค่สร้างความเชื่อมโยงขึ้นมาซะเองก็หมดเรื่อง

S ซึ่งเขียนชื่อคนที่กลั่นแกล้งตัวเองก่อนตายได้ใช้ชีวิตของตัวเองแลกกับการแก้แค้นคนที่ทำร้าย

แค่สานต่อเจตนาของเขา โดยใช้วันที่หก เดือนพฤศจิกายนเป็นวันของคนที่ถูกทำร้ายและด้อยค่าจะได้แก้แค้นคนที่ทำร้ายก็พอ วันบรรลุนิติภาวะอะไรนั้นไม่ต้องมีก็ได้ รวมทั้งวันสิ้นตวิษุวัต วันเด็ก วันเปิดทะเล วันเปิดภูเขา วันหยุดต่างๆ ก็ไม่ต้องการอีกแล้ว ขอแค่ 'วันแก้แค้น' วันเดียวก็พอ

ผมจะโพสต์ชักชวนและแนะนำเรื่อง 'วันแก้แค้น' ลงในโซเชียลเน็ตเวิร์ก และเผยแพร่ออกไปให้เยอะๆ ว่า "ถ้ามีใครถูกทำร้ายอย่างไม่ยุติธรรมและถูกไล่ดื้อนให้จนมุมจนอยากฆ่าตัวตาย ควรฆ่าคนที่แค้นใน 'วันที่หก เดือนพฤศจิกายนซึ่งเป็นวันแห่งการแก้แค้น' ก่อนที่จะตาย" จะเขียนให้เยอะๆ และเป็นผู้นำก่อนเอง

พอวันนั้นมาถึง ไอ้พวกคนที่เห็นคนอื่นเป็นแค่แมลงไร้ค่า คงจะหวาดกลัวจนตัวสั่น วิดกกังวลว่าจะโดนคนที่ตัวเองดูถูกเหยียดหยามมาตลอดแก้แค้นเอาคืน

ความจริงแล้วผมอยากให้มีการแก้แค้นเกิดขึ้นเยอะๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นปัญหาการกลั่นแกล้งทำร้ายกันในโลกนี้ก็อาจจะลดน้อยลงบ้าง

แต่ผมรอให้ถึงวันนั้นไม่ไหว ไม่สิ ที่ถูกคือพวกมันไม่รอจนถึงวันนั้น

นับวันก็ยิ่งถูกทำร้ายรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ตอนนั้นผมเริ่มรู้สึกถึงอันตรายที่อาจจะทำให้ตายได้ พอเห็นข่าวเยาวชนถูกทำร้ายจนถึงตายทีไร ก็มักจะคิดว่าวันพรุ่งนี้อาจจะเป็นตัวเองก็ได้ การที่คนเรายังรู้สึกหดหู่กับข่าวร้ายๆ ได้อยู่นั้นก็แสดงว่าคนคนนั้นยังอยู่ในโลกที่มีความสุขอยู่

เพราะสภาพของคนที่ถูกรังแกไม่ได้มีเวลาเหลือให้คิดแผนและลงมือ
แก้แค้นได้ง่ายๆ เลย ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปผมก็อาจจะถูกฆ่าตายเหมือนกับ
เด็กผู้ชายคนนั้น...

ใจจริงนั้นอยากจะแก้แค้นกลับไปให้สาสม แต่ก็คิดว่าถ้าทำไม่ได้
การรีบตายไปเสียก็อาจจะสบายกว่า เพราะยังมีชีวิตอยู่ต่อมานานเท่าไร
ความเจ็บปวดก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น——

“พอได้แล้ว ฆ่าฉันซะเถอะ”

พอได้ยินเสียงจากใจจริงของผม พุยุโตะกับสึโยชิก็ชะงักทำสีหน้าตกใจ
ครู่หนึ่ง มีแต่ คาวาซากิ ริวจิ ซึ่งยืนอยู่ข้างๆ แสยะยิ้มจนฟันใหญ่ยื่นออกมา

ริวจิเป็นรุ่นพี่โรงเรียนเดียวกันอยู่ชั้นสูงกว่าผมปีหนึ่ง เขาตัวสูงกว่า
ร้อยแปดสิบเซนติเมตรและมีกล้ามเนื้อลำสัน โครงหน้าคมได้รูป เส้นผม
ตรงยาวประป่าทำสีทองสลัดกับสีดำ เวลาที่เขาไม่ได้ใส่ชุดนักเรียนก็มัก
จะใส่ชุดเสื้อและกางเกงสเวดเข้าชุดกันกับรองเท้าผ้าใบสีแดง

สึโยชิเคยบอกว่า ตั้งแต่ริวจิเข้าโรงเรียนมัธยมปลาย เขาก็เข้าสังกัดแก๊ง
สี่ที่ชื่อว่า ‘เร็ดแอล’ แม้ตอนนี้จะสลายตัวไปแล้วแต่ก็เป็นแก๊งอันธพาลวัยรุ่น
ที่คนแถวนี้ต่างก็รู้จักดี คำว่าเด็กเกเรนั้นดูจะน่ารักเกินไป เพราะสิ่งที่พวกมัน
ทำนั้นล้วนแล้วแต่เป็นอาชญากรรมอย่างเช่น ปล้น กรรโชกทรัพย์ และ
ทำร้ายร่างกาย

หลายวันก่อนหน้านี้นี้ เด็กผู้ชายอายุสิบหกเท่ากับผมก็ถูกเอาตัวไปขัง
ในโรงเก็บของร้างแห่งหนึ่งและถูกรุมทำร้ายจนตาย ผมอ่านข่าวทาง
อินเทอร์เน็ตแล้ว ดูเหมือนว่าเด็กผู้ชายคนนั้นถูกทำร้ายอย่างทารุณไม่หยุด
จนถึงกับต้องร้องขอ ‘ให้ฆ่าเขาให้ตายไปเสียที’ และฆาตรกรพวกนั้นก็

เป็นอดีตสมาชิก ‘แก๊งเร็ดแอล’ ด้วย แต่ถ้าดูจากที่ริวจิไม่ถูกตำรวจจับ ก็หมายความว่าเขาน่าจะไม่ได้ร่วมก่อเหตุด้วย แต่ผมก็คิดว่าหมอนี่เองก็ คงจะเป็นสัตว์ร้ายที่ฆ่าคนได้ง่ายๆ ไม่ต่างกัน

แม้จะถูกตำรวจกดดันหนักจนต้องสลายตัว แต่ก็ไม่ว่าจะเกิดแก๊ง อื่นพาลแก๊งใหม่อีกเมื่อไหร่

แม้เมืองที่น่าอยู่จะถูกสร้างขึ้นด้วยความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีที่ หลากหลาย แต่พอคิดว่าเป็นศตวรรษแบบนี้จะไม่มีวันหายไปผมก็รู้สึกสิ้นหวัง กับอนาคตขึ้นมา

ผมอยากจะพูดว่าโลกนี้มันช่างสวยงามบ้าง อย่างน้อยสักครั้งเดียวก็ยังดี พวกเขาใหญ่โตจะตักเตือนเด็ก ๆ ว่าอย่าทำตัวให้ตกเป็นเป้าของพวกเขา มัน แต่ถ้าพวกมันเป็นฝ่ายที่เข้ามายุ่งเองจะให้ทำตัวอย่างไร

แล้วทันใดนั้น เห็นใหญ่ ๆ ของริวจิก็กระต๊อบเข้าตรงท้องของผมอย่างแรง เสียงที่ไม่อยากจะได้ยินดังขึ้น ดูเหมือนว่าซีโครงของผมน่าจะเกิดรอยร้าว “แกนะ คงจะไม่ได้คิดอยู่ว่าฉันไม่กล้าฆ่าแกทั้งจริงๆ หรอกไข่ไหม” ริวจิควักมีดออกมาจากกระเป๋าด้วยท่าทางคล่องแคล่ว

“ทำแบบนั้นจะแยเอากจริงๆ นะ”

คงอารมณ์ดีที่เห็นพู่ตะรื่องอย่างกังวล ริวจิจึงพูดออกมาอย่างโอหัง “ฉันไม่กลัวทั้งตำรวจทั้งการฆ่าคนนั่นแหละ เพราะก่อนหน้านี้ฉันเคย ฆ่ามาแล้วคนนึง”

ทั้งๆ ที่การฆ่าคนไม่ใช่เรื่องที่ควรมาโอ้อวดใครได้แต่ๆ แต่ท่าทางของ ริวจิที่พูดด้วยหน้าตาท่าทางภูมิใจนักหนาทำให้ผมคิดว่ามันช่างฟังดูน่าตก ถ้าหากเคยฆ่าคนมาแล้วจริงก็ต้องถูกส่งตัวเข้าสถานพินิจเยาวชนไปแล้ว

แต่ผมไม่เคยได้ยินข่าวลือแบบนั้นเลย เขาก็คงจะแค่พยายามงูให้ตัวเอง
ดูน่ากลัวเข้าไว้ ช่างเป็นคนที่น่าสมเพชอะไรอย่างนี้

“ก็โทกิตะไม่ยอมเอาเงินหนึ่งแสนมาถึงได้โดนอัดโง่งล่ะ แก่ผิดเองนะ”
ฟูยูโตะโวยวายด้วยเสียงสิ้นเครือ

คงจะเห็นมิดแล้วคิดได้กระมัง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขากลับผม
โดนฆ่าหรือ ก็แค่กลัวว่าตัวเองจะถูกตำรวจจับและชีวิตหลังจากนั้นต้อง
พังทลายลงต่างหาก

ผมประกาศออกไปด้วยเสียงดังฟังชัด

“ฉันไม่คิดจะเอาเงินมาให้พวกแกหรือ”

หน้าของฟูยูโตะที่เหมือนจะร้องไห้ออกมาช่างน่าขันจนอยากหัวเราะ
ส่วนสี่โยชิคังจะหุดหงิดจึงเอามือเกาศีรษะก่อนตะโกนเสียงดังลั่น

“อย่าดูถูกรุ่นพี่ว๊วจินะโว้ย คนนี้พูดจริงทำจริง”

“จะแทงลูกตามันก่อนแล้วค่อยตัดหมูมันดีไหม” ริวจิพูดพลางฮัมเพลง
ขณะโน้มตัวเข้ามาใกล้ รอยยิ้มที่มุมปากหายไปแล้ว แววตาดูเจ็บแสบแหลม
จนทิ่มแทงใจ

ความตึงเครียดทำให้ผมตัวขามไม่อาจจะขยับตัวได้

ถึงผมจะเตรียมใจเรื่องความตายเอาไว้แล้ว แต่ถ้าจะถูกทำร้ายที่ตา
และหูทั้งๆ ที่ยังไม่ตายล่ะก็คงจะแย่ ถ้าเป็นไปได้ก็ขอให้ฆ่าผมให้ตายใน
ครั้งเดียวไปเลย และเข้าใจความรู้สึกหวาดกลัวของเด็กผู้ชายที่ตายอยู่ใน
โรงเก็บของคนนั้นขึ้นมาเป็นอย่างดี

แล้วผมก็ถูกดึงใบหูข้างขวาอย่างแรง ทันทีที่ใบมิดพุ่งเข้ามาก็ได้ยิน
เสียงดัง บัง พร้อมๆ กับมีอะไรบางอย่างวิ่งผ่านข้างหน้าไป

ใบมิตที่สะท้อนแสงแวววาวอยู่ด้านบนบนกระเด็นติวังโค้งหลุดออกไป
แล้วเสียงจักจั่นก็เจี๊ยบลงพร้อมกัน

วิวจิมัวแต่ตกใจ ส่วนฟุยุโตะกับสียะชิมองไปที่อะโรบางอย่างด้วย
ท่าทางหวาดระแวง

ที่ปลายสายตาของพวกเขา มีตัวตลกปิเอโรคนหนึ่งยืนอยู่
ทั้งๆ ที่ตัวไม่สูง ร่างกายผอมบางดูแล้วไม่น่าพึ่งพาอะไรได้ แต่ทำยื่น
หลังตรงของเขาแผ่หลังออกมาให้เห็นชัดเจนว่ามีความมุ่งมั่นไม่มีทางยอม
ล้มเลิกอะไรง่าย ๆ

สำหรับผมแล้ว เขาดูไม่เหมือนมนุษย์ที่แต่งชุดแฟนซีเพื่อพรางตัวแต่
เหมือนสิ่งมีชีวิตน่าพิศวงที่มาจากต่างมิติมากกว่า

อาจจะเป็นเพราะเครื่องแต่งกายที่มีสีฉูดฉาด จึงเห็นเขากลมกลืน
ไปกับเมฆสีครามบนท้องฟ้ายามเย็น

ผมสีแดงกำของเขารู้เหมือนขนแผงคอของสิงโต ใบหน้าสวมหน้ากาก
ปิเอโร เป็นหน้ากากที่ไม่ได้ทำมาเล่นๆ แต่เป็นของสิ่งทำพิเศษที่ติดแนบ
ไปกับผิวหนังจนมองเห็นเป็นโครงหน้าคนชัดเจน

รอบๆ ดวงตาถูกทาด้วยสีดำ ตรงตาขาววาดเป็นรูปน้ำตาไหลลงมา
ด้วยสีน้ำเงิน ตรงกลางมีจุมูกตัวตลกเป็นลูกกลมๆ สีแดงมันวาว และได้
จุมูกนั้นเป็นปากรูปร่างใหญ่หนาและยาวฉีกไปจนเกือบถึงหูดูน่ากลัว และ
มองเห็นฟันซี่เล็กๆ สีขาวเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ

หน้ากากเปิดช่องแค่ตรงตากับปาก ปากซึ่งมองเห็นเพียงเล็กน้อย
ทาลิปสติกสีชมพูแซลมอนเป็นประกายมันวาว

อาจเพราะใส่คอนแทคเลนส์สี จึงเห็นส่วนที่เป็นตาดำเป็นสีม่วง

ชุดจัมป์สูทสีเหลือง ส่วนที่เป็นเสื่อด้านบนมีไหมพรมสีส้มมัดเป็น
กระจุกคล้ายกับกระจุกเม็ดยกกลมๆ ติดอยู่สามจุด มีเสื่อก็กตัวสั้นสีดำทับ
เขาสวมรองเท้าปลายมนสีเงิน และใส่ถุงมือสีขาว

ตอนที่เห็นเขา ผมนึกถึงหนังเก่าๆ เรื่องหนึ่งขึ้นมา

เป็นหนังสยองขวัญที่เคยดูเมื่อตอนยังเด็ก เป็นเรื่องของตัวตลกปิเอโร
ที่ชื่อว่าเพนนีไวส์ซึ่งจะแปลงร่างเป็นสิ่งที่คนนั้นกลัวแล้วลงมือฆ่าเด็ก
คนแล้วคนเล่า

ชุดที่เขาใส่เหมือนกับชุดของตัวตลกปิเอโรในหนังเรื่องนั้นไม่ผิดเลย
หลังจากที่ได้ดูหนังเรื่องนั้น ผมก็รู้สึกกลัวปิเอโรขึ้นมา แต่ตอนนี้ผม
กลับคิดว่าถ้ามันเป็นเพนนีไวส์ตัวจริงก็คงจะตีสี

จะมาผมก็ได้ แต่อยากให้ฆารวิจิด้วย

สิ่งที่วิจิกลัวคืออะไรกันนะ——

ผมคลี่ยิ้มน้อยๆ เมื่อจินตนาการภาพทั้งสามคนถูกเพนนีไวส์ซึ่ง
แปลงกลายเป็นสิ่งที่พวกมันกลัวไล่ล่าและถูกขย้ำด้วยเขี้ยวอันแหลมคม
จนเลือดเต็มตัว

ปิเอโรค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ด้วยฝีเท้าเบาหวิว จนมายืนอยู่
ระหว่างผมกับวิจิ

แล้วเขาก็ยื่นนิ้วชี้ไปทางวิจีก่อนที่จะส่ายนิ้วไปด้านซ้ายและขวา ท่าทาง
ของเขาคงจะทำให้หงุดหงิด วิจิจึงกำหมัดขกออกไปอย่างรวดเร็ว

ปิเอโรกระโดดถอยไปด้านหลังและล้มลงข้างๆ ผม

“ไอ้เนี่ยมันยังงัยกัน อ่อนนี่หว่า”

สื่อยีพุดพลางทำสีหน้ารำคาญ แต่ดูเหมือนว่าเขาจะคิดผิดไป เพราะ

มองผ่านๆ แล้วอาจจะดูเหมือนปิเอโร่ถูกขกจนกระเด็น แต่เขากลับหลบหมัด
ที่ขกมาได้ก่อนที่จะโดนตัวอย่างฉิวเฉียดและแกลัง้ทำเป็นล้มลงเพราะถูกขก

ปิเอโร่ลุกขึ้นยืนและทำตัวเบาราวกับเป็นตุ๊กตาช๊กโย เขาวนรอบต้นไม้
หนึ่งรอบก่อนที่จะหยุดยืนตรงหน้าริวจิอีกคร้ง

ท่าทางการขยับตัวอย่างคล่องแคล่วราวกับว่าแรงโน้มถ่วงไม่มีผล ทำให้
มองได้ว่าเขาเหนือกว่าและกำลังสนุกกับเหตุการณ์ข้างหน้า

ริวจิพยายามขกอีกคร้งให้แรงขึ้น แต่กลับพลาดล้มไปด้านหน้าพร้อมๆ
กับเสียงทึบๆ ดังพลั๊กทำให้ตัวใหญ่หนาของเขาฟาดเข้ากับกิ่งไม้อย่างแรง
นกลหลายตัวพากันบินหนีด้วยความตกใจ

ที่ริวจิขกไปไม่ใช่ปิเอโร่ แต่เป็นลูกโป่งสีดำที่เขาหยิบออกมาเหมือน
กำลังเล่นกลอยู่ ปิเอโร่ทำทิวาโดนขกและเอ้อมมือไปหยิบลูกโป่งซึ่งซ่อน
เอาไว้หลังต้นไม้มาได้ด้านหลังตัวเองแล้วจึงออกไปยืนข้างหน้าริวจิ

คนที่ไม่เห็นทริกนี้ก็คงจะมองเห็นแค่เขาเอามือไขว้หลังเอาไว้เท่านั้น

วินาทีที่ปิเอโร่กำลังจะถูขก เขาชูลูกโป่งขึ้นแทนจุดที่เคยเป็นใบหน้า
และรีบหดตัวอย่างว่องไว พอริวจิขกไม่โดนอะไรจึงเซล้มลงกับต้นไม้

ลูกโป่งในมือปิเอโร่แกว่งไกวไปมา ตรงกลางมีตัวอักษรเจาะเป็นสีขาว
ว่า 'LOVE&PEACE'

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะของเด็กดังขึ้นมาจากไหนก็ไม่รู้ เป็นเสียง
หัวเราะรำและสูงแหลม เจ้าของเสียงนั้นก็คือปิเอโร่ซึ่งกระโดดตัวเบาไป
มาราวกับมีปีกบางๆ ติดอยู่ที่หลัง

มองไม่ออกว่าเขาเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ไม่เพียงแยกเพศไม่ออกแต่ยัง
ไม่รู้อีกด้วยว่าเป็นเด็กหรือเป็นผู้ใหญ่กันแน่ บรรยายากศน่าสยองนั้นลอย

อ้อยอิง อาจจะเพราะคิดเหมือนกัน ริวจิจึงปัดดินที่เป็นเนื้อผ้าออกพลาง
กล่าวออกมาอย่างหวาดกลัวว่า

“ไอนี่มันยังงัยกันวะ...”

หน้าของเขาดูหวาดกลัวจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นคนเดียวกับที่พูดมาตลอด
จนถึงเมื่อครูนีว่า “ไม่กลัวทั้งตำรวจและการฆ่าคน” แม้ที่มีมุมปากจะยังพอ
เห็นรอยยิ้มอยู่แต่แก้มเขาก็กระตุกขึ้นจนเห็นชัด

ปีเอโร่ชูกำปั้นขึ้นและกัวก็มือรวากับจะทำท่าย ทั่วทั้งสองข้างยังคง
รักษาจังหวะฟุตบอลเวิร์คต่อไม่หยุด

ฟุยุโตะกับสี่โยชิเหม่อมองไปยังเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้น

สี่โยชิเห็นเส้นเลือดโป่งจนเป็นสีเขียวคล้ำที่ขมับและดวงตาบ้าเลือด
ของริวจิแล้วก็รีบอ้อมไปด้านหลังของปีเอโร่และพยายามเอากระเป๋าทัดใส่

ปีเอโร่ก้มตัวลงอย่างรวดเร็วและกวาดขาเตะออกไปทั้งๆ ที่ย่อตัวอยู่
ลูกเตะโดนสี่โยชิอย่างจังทำให้เขาเสียการทรงตัวล้มลงกับพื้น ตามด้วย
เสียงเด็กหัวเราะดังก้องไปทั่วบริเวณ

แต่ริวจิก็ไม่ยังเข็ดและกำหมัดขมามาอีก แต่ก็ถูกหลบหลีกอย่าง
ง่ายดาย แถมยังถูกปีเอโร่อ้อมไปด้านหลังและเตะกันเขาจนเข้าทรุดลง
แตะพื้นทั้งสองข้าง

ปีเอโร่ไม่รอช้า หยิบเอามิดพิบออกมาจากกระเป๋าหันปลายจ่อที่คอหอย
ของริวจิ ฟุยุโตะซึ่งตั้งท่าจู่โจมจึงหยุดนิ่งไม่ไหวติงราวกับถูกแช่แข็ง

ทั้งๆ ที่เวลาปกติทำได้มากที่สุดก็แค่วิ่งหนี แต่คราวนี้ทั้งท่วงท่าการ
ขยับแขน ท่าทางการก้มหลบต่างๆ ของปีเอโร่ดูสวยงามราวกับยิมนาสติก
ลีลา ดูไม่เหมือนการเคลื่อนไหวตัวของคนปกติเลย เหมือนกับฉากบู๊ของ

การถ่ายทำภาพยนตร์ที่ถูกจัดจ้งหวะท่วงท่ามาอย่างดี

พอรู้สึกตัว ผมก็ลืมความเจ็บปวดบนตัวไปจนหมดและยื่นมองเหตุการณ์ข้างหน้าอย่างลืมหืม

ปีเอโร่อ้อมไปยืนข้างหน้าริวจิซึ่งนั่งคุกเข่านิ่งขยับตัวไม่ได้ เขาเอาปลายมิตที่จ่อคออยู่ขึ้นมาจ่อที่ตาขวาแทน

ความเคร่งเครียดก่อตัวขึ้นทั่วบริเวณ

แค่คิดภาพมิตจิ้มไปที่ลูกตาแล้วก็รู้สึกหวาดเสียว แต่ปีเอโรก็พับมิตเก็บอย่างช้าๆ แล้วก็มียเสียงประกาศดังขึ้นจากที่โหนดแห่งหนึ่งว่า “นี่เป็นประกาศจากตำรวจ มีคนแจ้งว่าเกิดคดีขโมยของที่วางไว้ในสวนบ่อยครั้ง ขอให้ทุกคนระวังสัมภาระข้าวของตัวเองด้วย”

โดยไม่มองปีเอโร ริวจิมองมาที่ผมและพูดด้วยเสียงต่ำๆ ทั้งไว้ว่า “ฉันจะฆ่าแกให้ก็ได้” ก่อนที่จะหนีไป ส่วนฟูยูโตะกับสึโยชิก็รีบเก็บกระเป๋าวิ่งตามไป

ถ้าหากว่า ‘เร็ดแอล’ ยังไม่สลายตัว พวกมันก็คงจะเรียกพรรคพวกกลับมาแก้แค้นแน่นอน

ปีเอโร่คุกเข่าลงตรงหน้าผมราวกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นแล้วเอาลูกโป่งออกมาจากกระเป๋าและอัดลมเป่าลูกโป่ง

ลูกโป่งสีลาเวนเดอร์ที่ค่อยๆ พองโตขึ้นมีตัวหนังสือเขียนด้วยปากกาเมจิกสีดำว่า ‘SMILE’ พอมัดปากลูกโป่งด้วยท่าทางที่คล่องแคล่วแล้วเขาก็แกว่งลูกโป่งต่อหน้าผมไปทางซ้ายที่ขวาที

“จะไม่ไปคุยกับตำรวจหน่อยหรือ”

ปีเอโร่พูดโดยไม่ขยับริมฝีปากและกลัมนึบบนใบหน้าราวกับเป็นการ

พูดแบบไม่เปิดปากที่มักใช้พากย์เสียงหุ่น เพราะเขารับพูดมาด้วยเสียงสูง ผมจึงงงในตอนแรกว่าใครเป็นคนพูดอยู่กันแน่

“ไปแจ้งตำรวจไม่ได้หรอก เพราะไอ้พวกนั้นเคยขู่เอาไว้ ‘ห้ามขอความช่วยเหลือจากตำรวจเด็ดขาด ต่อให้ฉันโดนจับเข้าสถานพินิจเยาวชนก็เถอะ แต่ออกมาได้เมื่อไหร่ก็จะตามไปฆ่าแกกับครอบครัวแน่นอน’ ”

“ความรุนแรงไม่ก่อให้เกิดอะไร คำพูดนี้เป็นเรื่องโกหก โลกนี้ล่ะ เป็นโลกที่ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ถ้าไม่แข็งแกร่งจริงๆ ก็จะถูกรังแก ที่ว่าแข็งแกร่งนี้ไม่ใช่แค่กำลังร่างกายนะแต่รวมถึงจิตใจด้วย”

ยังเป็นการพูดแบบเดิมที่ไม่ขยับปากเลย

ทุกๆ ที่แต่งตัวแฟนตาซีสุดไสหากลสิ่งทีพูดออกมากลับเป็นความจริงทีโหดร้าย แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกอุ่นใจกับสิ่งทีเขาพูดมา และไม่ยอมได้ยินคำพูดสวยหรืออีกต่อไปแล้ว

“คุณแข็งแกร่งจังนะ”

พอผมพูดอย่างนั้น ปีเอโรก็ยกมือขวาขึ้นมาข้างหน้า

“แข็งแกร่งแต่ก็อ่อนแอ ฉันชื่อเพ็นนี่”

พอผมเริ่มคิดในใจว่าเขาตั้งใจทำให้เหมือนเพ็นนี่ไวส์จริงๆ ก็เกิดความสนใจในตัวปีเอโรขึ้นมา

“ผม ไทกิตะ โยเฮ”

หลังจากทีแนะนำตัวกันแล้ว ตอนที่ผมกำลังจะยื่นมือไปจับเป็นการตอบรับการทักทายกับเพ็นนี่ ผมก็ต้องตกใจจนหัวใจแทบจะกระเด็นออกมา

เพราะจู่ๆ ก็มีกบตัวใหญ่อยู่ในมือของเพ็นนี่ ไม่รู้ว่าเขาเอาซ่อนไว้ตรงไหน แต่พอมองดูให้ดีก็เห็นเป็นกบของเล่นทำมาจากยางทีคล้ายของจริงมาก

อยู่ในมือของเขา กบปรากฏออกมาเนียนมากชนิดที่ถึงจะโดนหลอกอีกครึ่ง ก็คงมองไม่ออกว่าใช้ทรicketอะไร

ผมไม่ถูกกับกบมาตั้งแต่สมัยไหนแล้ว

พอเห็นนี่ก็ตกลงไปตรงท้อง กบตัวนั้นก็อ้าปากกว้างและส่งเสียงประหลาดดัง “แคว๊ก แคว๊ก”

“ยังไม่สนิทกันเท่าไร เพราะมันยังไม่ให้จับมือหรือก”

พีนี่พูดอย่างนั้นด้วยน้ำเสียงแบบเด็ก ๆ แล้วก็หยิบเอาเบ็ดสะพายเบาแบบสายเดี่ยวซึ่งวางอยู่ข้างต้นไม้ใกล้ ๆ ขึ้นมาสะพาย ไม่อาจรู้ได้เลยว่ามีอะไรอัดอยู่ในกระเป๋าเป็หลากสีสันใบโตนั้นบ้าง

อาจจะเป็นเพราะถูกข้อมอยู่ จึงไม่รู้สึกรู้สึกละเลยพีนี่เข้ามาใกล้ทั้งๆ ที่เขามีสัมผัสกระตือรือร้นใหญ่ขนาดนั้น นั่นก็คงจะเหมือนกับอีกสามคนที่วิ่งหนีไปแล้ว

พีนี่เริ่มวิ่งด้วยฝีเท้าเหมือนกับกระโดด ก่อนจะหยุดวิ่งกลางทางและหันกลับมากำมือเรียกผม ระหว่างที่มองตามหลังเขาซึ่งกำลังเคลื่อนไหวร่างกายอย่างงดงามอยู่นั้น ร่างกายของผมก็เริ่มขยับตามเขาไปเอง

ผ่านป่าละเมาะออกมาจนถึงสนามหญ้าของลานกว้างในสวน ตรงกลางมีต้นเคยาก็'ต้นใหญ่ที่สุดในสวนสาธารณะแห่งนี้

ฝั่งทิศตะวันออกไกลออกไปมีของเล่นตั้งวางอยู่ มองเห็นคนหลายคนอยู่ตรงนั้น ก็คงจะเป็นพวกเด็กๆ ที่กำลังเล่นกันอยู่

คงเป็นเพราะรอบ ๆ ต้นเคยาก็ที่พวกผมยืนอยู่ไม่มีทั้งของเล่นและ

¹ ต้นเคยาก็ หรือ เซลโคว่าญี่ปุ่น เป็นต้นไม้ขนาดกลาง ใบสีเขียวจะเปลี่ยนเป็นสีส้มแดงตอนฤดูใบไม้ร่วง

มานั่งเลย ตรงนี้จึงเจียบสงบไว้ผู้คนอยู่เสมอ แถมยังมีไฟริมทางไม่มากนัก
ช่วงเวลากลางคืนเลยยิ่งไม่มีคนเดินผ่าน มีคนลือกันว่าเห็นคนน่าสงสัย
ในป่าละเมาะนั้นด้วย

ผมมองปิเอโรซึ่งนั่งกอดเขาอยู่ใต้ต้นเคยาก็พลางก็รู้สึกคล้ายกังวล
อย่างบอกไม่ถูกที่เห็นเขายังอยู่ตรงนั้น ในใจผมกลัวว่าปิเอโรซึ่งกระโดด
โลดแล่นอย่างอิสระเสรีจะหายไปโดยไม่บอกกล่าว ผมเดินไปที่
ต้นเคยาก็และนั่งลงข้างๆ เขา

เพื่ินี้หิบบ่น้ำแร่ออกมาจากกระเป่าเป้และส่งให้ผมพร้อมกับบอกว่า
“ฉันทให้” ผมจึงก้มหัวขอบคุณเล็กน้อย แต่แล้วก็ต้องกรี๊ดร้องออกมา
อีกครั้งตอนจะคว่ำขวดน้ำ

เพราะผมเห็นกบใส่น้ำออกมาจากข้างๆ ขวดน้ำอีกครั้ง
หลังจากที่เพื่ินี้ส่งเสียงหัวเราะคิกคักแล้วเขาก็ยื่นขวดน้ำให้ผมจริงๆ
เพราะกำลังกระหายน้ำอยู่พอดีจึงรู้สึกดีใจมาก

ผมเปิดฝาขวดและกรอกน้ำเข้าปากกรวดเดียวและเอียงหน้าไปข้างๆ
เพื่อล้างกรดจากกระเพาะและบ้วนทิ้ง ในปากเป็นแผลแตกจึงมีรสของ
เลือดปะปนอยู่เล็กน้อย

ผมไม่รู้ตัวเลยจนถึงตอนนี้ แล้วความเจ็บปวดก็ค่อยๆ แผลไปทั่วทั้ง
ร่างกาย โดยเฉพาะตรงที่โครงซึ่งถูกพวกมันเหยียบนั้นรู้สึกเจ็บมาก

“ทำไม... ถึงมาช่วยผมล่ะ”

เขาไม่ตอบคำถามนั้นแต่กลับโยนคำถามหนึ่งมาแทน

“เธออยากตายหรือ”

แน่นอนว่าคงจะเป็นเพราะเขาได้ยินตอนที่ผมตะโกนใส่พวกมันว่า

“พอได้แล้ว ชำฉันซะเถอะ”

“ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะฆ่าพวกมัน... วิวจีก่อนที่ผมจะตาย”

“เสียดายชีวิตน่า แคฆ่าพวกมันอย่างเดียวซะก็ได้นี้”

“ถ้าฆ่าคนไปแล้วก็ต้องถูกจับ หลังจากนั้นชีวิตก็คงจะมีแต่ความลำบากเท่านั้นแหละ จะมีชีวิตอยู่ต่อไปก็ไม่มีความหมาย”

“งั้นก็ทำให้เป็นการฆาตกรรมสมบรูณ์แบบสิ”

“ฆาตกรรมสมบรูณ์แบบเธอ เรื่องนั้นเป็นไปได้หรือ ตำรวจญี่ปุ่นเก่งจะตายไป”

“เดี๋ยวฉันช่วยฆ่าให้”

ฆาตกรรมแทนเธอ นี่เขากำลังพูดล้อเล่นอะไรกันอยู่ หรือว่าเขาเป็นปีศาจนักฆ่าที่ชื่นชอบการฆ่าคนกันนะ——

ผมใช้ความคิดไปเรื่อยขณะระวังตัวจากเขา แล้วเพิ่นนี้ก็หัวเราะคิกคักขึ้นมาอีก

หรือเขาอาจจะสนุกกับการล้อเล่นอยู่ก็ได้ ผมอยากจะทำให้เขา รู้สึกว่าผมจริงจังแค่ไหนจึงเล่าแผนการฆาตกรรมใน ‘วันแก้แค้น’ ที่คิดได้เมื่อครู่นี้ให้เขาฟัง

สำหรับเพิ่นนี้ ผมคิดว่าเขามีบางอย่างที่อยู่เหนือคำว่าอายุและเพศสภาพ รู้สึกว่าเขาอยู่ในจุดที่ห่างไกลจากความเป็นจริงและสามัญสำนึกของคนปกติไปมาก ไม่เช่นนั้น เขาคงไม่สามารถเล่นมายากลกลางเต็นรำ เข้าไปใกล้ผู้ชายบ้า ๆ ถือมิด เพื่อช่วยผมแน่นอน

เพราะอย่างนั้น ผมจึงคิดว่าถึงตัวเองจะพูดเรื่องที่มีศีลธรรมออกไป ก็คงจะไม่ถูกแย้ง จึงพูดความจริงกับเขาไปตามตรง แต่ระหว่างที่เล่าออก

ไปเพิ่นนี่ก็ไม่ได้ตอบรับ เขาฟังด้วยท่าที่ไร้ความรู้สึกราวกับเป็นหุ่นตัวหนึ่ง

“ถึงใครจะดูถูกก็ยอม ผมในตอนนี้นะ มีแค่เรื่องนั้นเป็นเป้าหมายของการมีชีวิต ไม่มีเรื่องที่ยากทำอย่างอื่นอีกแล้ว”

“แผนของเธอ โจรแมนตึกตึ้นะ”

ผมไม่เข้าใจความหมายจึงมองหน้าเพิ่นนี้โดยไม่ตั้งใจ

เหมือนว่าเพิ่นนี้จะยิ้ม ไม่ใช่รอยยิ้มที่ถูกวาดไว้บนหน้ากากแต่เพราะผมแอบเห็นฟันซี่เล็กๆ ที่เรียงกันอยู่อย่างเป็นระเบียบต่างหาก

เขาคงจะคิดว่าผมแค่เพื่อนเรื่อยเปื่อย ไม่ก็พูดเอ้อออไปด้วยเพื่อปลอบขวัญเด็กที่ป่วยทางใจ หรือเขาอาจจะเห็นด้วยผมเองก็เดาไม่ถูกเหมือนกัน

“อยากจะฆ่าไอ้พวกที่ชอบทำร้ายคนที่พยายามดิ้นรนใช้ชีวิตเต็มที่ อย่างทาร์นให้ตายให้หมดเลย” เพิ่นนี้หันมาจ้องตามผมที่เอื่อยออกมาแบบนั้น ดวงตาสีม่วงทั้งคู่ของเขามองตรงมาราวกับว่ากำลังจะถามอะไรสักอย่าง

“ฉันสนใจเหตุผลที่เธออยากจะตาย”

เสียงสูงที่ไร้ความรู้สึกดังก้อง เพิ่นนี้ขู่นิ้วชี้ขึ้นและพูดว่า “ขอแค่นั้นแหละ เล่าให้ฟังหน่อยสิ”

สายลมเย็นสบายพัดมาทำให้ได้ยินเสียงใบไม้ไหว

อาจจะเพราะดวงอาทิตย์เริ่มจะลับขอบฟ้าไปแล้ว ใจความร้อนเมื่อครู่จึงค่อยคลายลง จักจั่นก็เงียบเสียงลงแล้วด้วย

“มีคนบอกว่าตอนที่เกิดมาบนโลกใบนี้ ผมไม่หายใจแล้ว”

พร้อมๆ กับที่แปลกใจที่ตัวเองยอมเล่าเรื่องแต่โดยดี ผมก็รู้ตัวว่าความจริงแล้วผมอยากจะเล่าให้ใครสักคนฟังมาตลอด

เพราะคิดว่าเพื่อนไม่ใช่มนุษย์แต่เป็นหุ่นยนต์ที่รู้ภาษาจึงเล่าเรื่องออกมาได้ง่าย เพราะอย่างนั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องน่าเศร้าแค่ไหน หรือจะเป็นอดีตที่น่าอายก็สามารถที่จะเล่าให้เขาฟังได้ทุกอย่าง

มีคนบอกว่าตอนที่ผมเกิดมาก็ไม่หายใจแล้ว ตอนนั้นผมรู้เหตุผลนั้นดีแล้ว นั่นเป็นเพราะผมไม่อยากจะเกิดมาบนโลกใบนี้ไงล่ะ ตอนนั้นหมอดึงตบกันผมหลายครั้งจนในที่สุดก็เริ่มหายใจ แต่ผมกลับคิดว่าเขาทำเรื่องที่ไม่จำเป็นเลย ทว่าก่อนจะถึงจุดนั้น ถ้าพ่อกับแม่พบกันแล้วไม่คิดอยากจะมีลูกชะก็คงดีหรอก

คนที่คิดอย่างนั้นไม่ใช่แค่ผมคนเดียว คนที่ผิดหวังกับการใช้ชีวิตของตัวเองก็คงจะเป็นพ่อกับแม่ผมนั่นแหละ

พ่อของผมทำงานในบริษัทเทรตติ้งใหญ่ ตอนที่ผมยังเล็ก ๆ พ่อต้องไปทำงานต่างประเทศเพื่อขยายฐานการค้าของบริษัทบ่อย ๆ แต่หลังจากที่แม่ไม่อยู่แล้วพ่อก็ถูกย้ายไปอยู่แผนกส่งเสริมการลงทุนและได้อยู่ในญี่ปุ่นมากขึ้นกว่าเดิม แต่พ่อก็แทบจะไม่กลับมาที่บ้านเพราะงานยุ่งมาก

ที่บอกว่าแม่ไม่อยู่แล้ว ไม่ได้หมายความว่าแม่ตายจากไป แต่สำหรับผมผมคิดว่าแม่ได้ตายไปแล้ว เพราะถ้าไม่คิดอย่างนั้นก็คงจะมีสติอยู่เป็นผู้เป็นคนไม่ได้แน่นอน

ตอนที่ผมอายุสิบสามปี แม่ทิ้งใบหย่าและจดหมายเอาไว้ในห้องนั่งเล่นและออกจากบ้านไป ไม่สิ มันไม่น่าจะเรียกว่าจดหมายด้วยซ้ำ เป็นแค่ข้อความบนกระดาษแผ่นเดียวที่ใส่ไว้ในซองจดหมายว่า 'อยากจะเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง' เป็นข้อความสั้น ๆ ซึ่งถ้าเอาไปประดับบนต้นไม้ในงานเทศกาล

ทานาบาตะ² ก็คงจะเป็นคำอธิษฐานต่อดวงดาวได้เลย

ในจดหมายไม่มีคำว่า “ขอโทษ” หรือข้อความอื่นๆ ที่แสดงให้เห็นความเป็นห่วงหวั่นใจเลยแม้แต่คำเดียว

ก็พอจะเดาเหตุผลที่แม่อยากจะหย่าได้ว่าเป็นเพราะเพื่อนอกใจ

ผมพบกับ สุงิยามะ เอริกะ ครั้งแรกในงานครบรอบการก่อตั้งบริษัทของพ่อ งานนั้นเป็นงานปาร์ตี้บนเรือซึ่งพวกเราไปกันทั้งครอบครัว ช่วงนั้นใกล้กับวันเกิดครบรอบสิบปีของผม

พ่อแนะนำเอริกะให้แม่และผมรู้จักในฐานะเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง โดยไม่มีพิรุณอะไรเลย ตอนนั้นเขาแนะนำคู่ขาของตัวเองให้เราเรารู้จักด้วยความรู้สึกแบบไหนกันนะ หรือตอนนั้นพวกเขาอาจจะยังไม่มีความสัมพันธ์ที่สนิทชิดเชื้อกันก็ได้ แต่ผมก็ยังจำใบหน้าด้านข้างของแม่ที่เงื่อนงวายน้อยได้ดี

เอริกะเป็นผู้หญิงสวยอายุน้อยกว่าพ่อรอบหนึ่ง หน้าตาโดดเด่นทำให้ดูเป็นคนฉลาดและเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจในตัวเอง อีกทั้งยังมีความสามารถด้านภาษาจึงพูดคุยกับแขกต่างประเทศได้อย่างสนุกสนาน ทุกครั้งที่หล่อนเดินเข้ามาใกล้จะได้กลิ่นหอมของมิ้นต์อ่อนๆ และจมูก

ผมแน่ใจว่าเพื่อนอกใจแม่ก็ตอนอายุได้ประมาณสิบสองปี

วันนั้นเป็นวันเกิดของแม่ คิดแผนไว้ว่าหากกลับจากโรงเรียนผมจะซื้อเค้กวันเกิด และพ่อจะซื้อของขวัญ แต่เวลาผ่านไปจนดึกเลยเวลาทำห่มไปแล้วพ่อก็ไม่กลับบ้าน ผมรู้สึกเป็นห่วงจึงแอบโทรเข้ามือถือของพ่อโดย

² เทศกาลซึ่งจัดขึ้นในวันที่ 7 กรกฎาคมของทุกปี โดยชาวญี่ปุ่นจะนำกระดาษที่เขียนขอพรไปแขวนไว้กับต้นไผ่

罪人が祈るとき

//

พวกที่ชอบ
กลั่นแกล้งคนอื่นนะ
น่าจะข้ามันถึง
ชะโหล่หมด!!

//

โทกิตะ ไชเซ เด็ก ม.ปลายที่ถูกรังแกในโรงเรียนมาตลอด
เขารู้ดีว่าการกลั่นแกล้งนี้ไม่มีวันจบสิ้นและอาจถึงชีวิต
จึงตัดสินใจว่าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อเอาตัวรอด
จะยอมถูกฆ่า หรือเป็นคนลงมือฆ่า
แต่แล้วเขาก็ได้พบกับตัวตลกปิเอโรซึ่งเสนอตัวเข้ามาช่วย
ข้อเสนอของปิเอโรมีอะไรแอบแฝงกันแน่
แล้วไชเซจะรอดจากเกมชีวิตครั้งนี้ได้หรือไม่?

Bht 325.-

ISBN 978-616-587-050-4

9

786165870504

NF-055

นวนิยาย